

РОЗДІЛ 1

ФАМАГУСТА

Пітьма зачаровувала. Дволика ніч долини дарувала особливу тишу, важку й байдужу, — вона проганяла сон і навівала тривожні думки.

Спати не хотілось, і Тім дивився на небо. У чорній оксамитовій безодні сяяли тисячі й тисячі зоряних світлячків, що хитро підморгували з висоти. Десь там, за скелями, ховався Місяць, утративши на якийсь час силу та вплив на дволиких.

Тім повернувся на бік і знову завмер, зачарований виглядом старого, занедбаного міста, що здіймалося над морем:

тринадцять кам'яних зубців виглядали особливо чітко на тлі ясної, зоряної ночі.

Чи міг він подумати ще кілька тижнів тому, що житиме тут, практично сам на сам із непорушною красою нового світу — неймовірного, чарівливого й усе-таки ворожого. Звичайно, поруч Тимур Святос — батько Селестини, розвідник дволиких долин, а тепер ще й наставник Тіма в містиці. Та чи можна йому вірити? Після того що сталося на руїнах старої обсерваторії... Тімові хотілося довіряти новим друзям, бути на їхньому боці, але він добре пам'ятав, що міг загинути під час переходу. Йозеф просив його ризикнути життям, і Тім ризикнув — заради Селестини, заради астрів, заради дволикого світу, заради самого себе. Ризикнув — і залишився живий.

У будь-якому разі тепер у нього багато часу для роздумів, тож розбереться. Але одне він знає напевно: лунатам краще не довіряти...

— Я завжди любитиму зорі... — зненацька сказав Тім. — Завжди.

— Прокинувся?

Тимур Святос поманив його до себе.

— Сподіваюсь, ти добре виспався — сьогодні непроста ніч... Ходімо підкріпимось.

Тімові подобалася ця печера в скелястому пагорбі, вхід до якої розташовувався на невеликому кам'яному виступі. З одного боку їхнє пристановище тісно обступали високі скелі, а з другого — відкривався краєвид на море й місто на мисі.

На імпровізованому столі — майже ідеально квадратному камені — парували чай у двох бляшаних кухлях. Хло-

пець із надією пошукав очима щось їстівне й засмутився, помітивши бляшану миску з незмінною порцією рисової каші.

— З харчами сутужно, — розвів руками Тимур. — Ось виберемося, тоді й наїмося досхочу.

— Та нічого, — якомога байдужіше сказав Тім, підтягнув обрубок, що правив за стільчик, сів до столу й заходився їсти кашу.

Тимур, посміхаючись, спостерігав за ним.

— Якби ти тільки знав, Тіме, як мені хочеться кави... — Він сьорбнув трав'яного чаю, скривився. — Навіть від розчинної не відмовився б... Хоча ні, до такого я ще не опустився.

Тім весело пирхнув — його-бо кавоманом точно не назвеш. От апельсинового соку він би випив. Та й взагалі будь-якого! Утім, чай теж підійде, от тільки шкода, що без цукру.

Тимур повернувся до стіни — вона була гладенька й рівна — ось уже тиждень Тім пробував намалювати на ній вуглиною тринадцять кам'яних зубців, схожих на витончену жіночу корону.

Ці зубці чомусь хвилювали Тіма — оце б побачити, що за ними, що там за світ... Усім своїм нутром хлопець відчував, що це для нього дуже, дуже важливо. Він сам не міг пояснити, чому так прагнув туди потрапити. Усе, що було раніше: батько, будинок на Сонячній, тренування в спортзалі, ворожнеча з Алексом і навіть Селестина, — відійшло на другий план перед цим бажанням.

— Ти вчора довго просидів за роботою, аж до вечора, — зауважив Тимур, пильно розглядаючи малюнок на стіні.

Тім знизав плечима.

— Але ж гроза була.

— Чудово виходить... — похвалив Тимур. — Неймовірна деталізація. Ось на цьому зубці, крайньому ліворуч, верхівка трохи сколена... Молодець, помітив. А це що за звірі?

Він підвівся, підійшов ближче й провів пальцем по контуру малюнка.

— З міфології. — Тім був задоволений, але щосили намагався це приховати. — Я люблю малювати незвичайних тварин: усіляких там драконів, пегасів, кентаврів, жарптиць. А ще карти. Раніше я часто їх малював. Мене навіть узяти на курси дизайну кування...

Він замовк, згадавши про батька. Серце мимоволі защеміло: батько кинув його, злякавшись гніву лунатів. Та й мати зробила те саме, тільки раніше...

Помітивши, що Тім засмутився, Тимур Святлов примружився й запропонував:

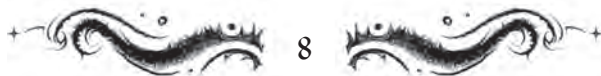
— Може, прогуляємося сьогодні до Фамагусту?

Фамагуста... Так називалося це дивне місто на скелі.

Тім охоче підхопився — він завжди був радий пробігтись. Тим паче що вчорашнє сидіння в печері добряче його притомило.

Ось уже місяць, як він у чужому, потойбічному світі, із цим дивним чоловіком — батьком Селестини, астральним розвідником нових земель. Перебування тут, у дволикій долині, здавалося Тімові довгим-довгим сном, дивовижним, нереальним, трохи абсурдним.

Удень вони спали, бо в долині світло Сонця — найближчої до Землі зірки — пригнічувало здатність дволиких керувати зоряною або місячною енергією. А ввечері,

прокинувшись, Тимур Святів і його підопічний бігали підтюпцем уздовж моря. Це був улюблений час Тіма. Йому подобалося мчати щодоуху назустріч вологому, солоному вітру, коли ноги грузнуть у м'якому, піддатливому піску. Вітер приємно обдуває обличчя, проганяючи важкі, сумні думки, втішаючи й підбадьорюючи, залишаючи тільки радість теперішньої миті та передчуття незвіданого.

Однак сьогодні в Тимура Святова були інші плани.

— Я впевнений, що в тебе все гаразд із фізичною підготовкою. — Наче всупереч власним словам, розвідник зміряв Тіма доволі критичним поглядом. — Можливо, доведеться багато стрибати та швидко бігати... Сьогодні особливий день — місячне затемнення. Воно триває недовго, лише кілька хвилин, але за цей час ми спробуємо пройти через зубці. Ти не проти прогулятися старим містом?

— Авжеж, не проти, — миттю озвався Тім, завмираючи від захоплення.

Тимур посміхнувся.

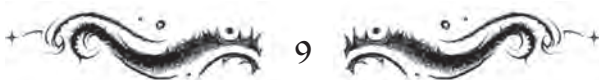
— Ми потрапимо у віддзеркалення Фамагусти, оскільки справжнє місто надійно сховане від чужих очей... Але все ж спробуємо розгадати його таємниці.

Тім, погоджуючись, закивав. Нарешті серйозна справа!

— Це може бути дуже небезпечно, — вів далі Тимур. — І все-таки настав час знову випробувати тебе... Але спершу давай-но згадаємо, чого я тебе вчив. Лови!

Тім на льоту впіймав меч, поки ще просто руків'я, і вмить викликав лезо. Він любив уроки з астаром.

Тимур помалу підвівся.

— Отже, правила звичайні: виходиш із печери через п'ять хвилин. Я створю десь двадцятєро білих карликів. Якщо тебе зачепить хоча б один — бій закінчено, ми нікуди не йдемо, і ти цілу ніч до світанку простоїш у стійці на кулаках.

Рівно через п'ять хвилин Тім вибіг із печери й ледве не наскочив одразу на два навчальні фантоми, що кружляли, мов примари, біля самого входу. На щастя, хлопець устиг їх помітити й на ходу рубонув мечем кілька разів поспіль. Уже за поворотом, де починався спуск до моря, на нього напав ще один білий карлик.

Тренування нагадувало віртуальну гру. Тільки Тімові по-справжньому довелося стрибати з каменя на камінь, підніматися по стрімкій скелі, перечікувати в ущелинах, вишукувати нових і нових «ворогів». Увесь цей час Тимур нечутно перебував поруч, але в хід бою не втручався, просто спостерігав. Тім старався щосили: йому давно хотілося потрапити у Фамагусту. Але розвідник йому відмовляв, мотивуючи тим, що хлопець не готовий.

Через півгодини напруженої битви Тім виснажився, але не показував утоми — продовжував рубати карликів направо й наліво. Він не переймався точністю та красою удару, цілком зосередившись на захисті, і ця тактика дала результат: невдовзі довкола не лишилося жодної сьайливої білої плями.

— Непогано, — стримано похвалив Тимур і відразу перейшов до критики: — Ти часто марно крутишся. Не поспішай, думай про мішень. Нехай кожен твій удар буде нищівним. Хоча ти й переміг усі навчальні фантоми, та все ж таки справжні білі карлики дуже небезпечні — будь-який їхній дотик смертельний для астра.

Тім засмутився — видно, сьогодні знову не вдасться прогулятися старим містом.

Але Тимура результат тренування задовольнив, і вже за півгодини вони йшли до старого міста. Тімові так і кортіло побігти, час від часу він навіть підстрибував від запалу, адже нарешті побачить це загадкове місто на скелястому мисі, шлях до якого лежить через тринадцять кам'яних зубців!

Тимур посміхався, бачачи його нетерпіння, але йшов навмисне повільно.

— Слухай, а як ти прийшов у спортзал? — зненацька запитав він. — Як потрапив до свого тренера? Я маю на увазі Віталія Криля.

— До Валерійовича? Та просто прийшов. — Тім безтурботно знизав плечима. — Хлопці з вулиці розповіли, що в спортзалі з'явився хороший тренер з акробатики. Я хотів підучитися різних трюків, щоб краще лазити по дахах. А там якось одразу втягнувся, почав ходити на Квадрат — це такий дах, наше спеціальне місце для тренувань.

— І ти не знав, що всі твої друзі, з якими ти лазив по дахах, астри?

Тім скоса зиркнув на розвідника. Цікаво, куди це він хилить?

— Взагалі не здогадувався. А от Валерійович, схоже, знав, що я астр. Під час розмови з Селестиною він прохопився, що бачив мій перший астральний стрибок. Правда, здивувався, що я бачу охоронні знаки. Пам'ятаєте, я вам розповідав?

— Так-так, я все пам'ятаю... — неуважно озвався Тимур. — Ти побачив нашу Сову, охоронний знак, — це

означає, що твоєму сприйняттю доступний більш тонкий шар реальності, а це вже здатність природженого астророзвідника. Колись ми домовились із Селестиною про систему таких знаків, щоб спілкуватися між собою без контролю лунатів. І все-таки збіг дивовижний, — раптом перебив він сам себе. — І Криль, і я давно шукали Маяк. Впалу Зорю. Такого, як ти, Тіме. Але я не можу збагнути, як він знайшов тебе раніше. Розумієш, твій тренер колись був астральним розвідником, причому досить успішним. Ми побували в десятках експедицій і встигли добре пізнати один одного. Він уміє розпізнавати Маяки, але не бачить маршруту... Власне, саме з цієї причини ми розійшлися — Криля пригнічувала роль Меча в нашій Трійці... Він хотів бути Компасом.

— А ви були друзями? — ніби байдуже запитав Тім, хоча його аж розпирало з цікавості. Він пам'ятав, що Валерійович холодно відгукувався про Селестининоного батька, та й узагалі вважав розвідку дволикх долин огидним ремеслом.

— Так-так, колись ми були друзями. Але суперництво, таке дурне, згубило нашу дружбу. Бачиш, кожен із нас обов'язково хотів знайти першим Астраліс. А потім я раптом одержав небувалу... гм... перевагу. Є одна давня легенда про лунастрів, про душі майбутніх учнів, перекинутих через... Утім, я розповім тобі колись потім, ми вже прийшли.

Тім навіть трохи засмутився, що розвідник урвав свою розповідь на найцікавішому місці, але невдовзі забув про це, завмерши від захоплення.

Зблизька стародавні вежі здавалися величезними, дуже високими, немов колони гігантського собору. Судя-

чи з ідеальної прямокутної форми та витончених стрічастих арок, що зникали в темряві неба, їх збудували люди. Матеріал найбільше нагадував мармур — жовтувато-білий, із темними прожилками, але старий і потрісканий. У кутках, вигинах і виїмках барельєфів чаїлася золотаво-бура тінь.

— Ну що, ходімо далі? — схвильовано запитав Тім і, не витримавши, доторкнувся до стіни — камінь виявився на диво теплим.

— Не поспішай.

Тимур уважно оглянув землю біля одного із зубців, перейшов до наступного, знову пошукав щось біля підніжжя — чи то якийсь знак, чи то мітку.

Тім задер голову — кам'яні зубці щезали десь угорі, серед хмар. Ох і висота! Він безстрашно глянув у просвіт, але між зубцями чорніла пітьма, ніби тут відкривався портал, що веде в глибокий космос.

Нарешті Тимур Святів знову звернув увагу на свого супутника.

— Слухай мене уважно. — Він поклав руку Тімові на плече. — Ми повинні піднятися на цей кам'яний зубець, п'ятий, а потім обережно спуститися з того боку.

Тім недовірливо глянув на нього.

— А чому не можна просто пройти між зубцями? Хіба так не простіше?

— Просте рішення далеко не завжди правильне, — похитав головою Святів. — Коли я потрапив у долину, то передусім хотів з'ясувати, що це за споруда з тринадцяти гострих веж, схожа на жіночу корону. Уяви мій подив, коли я на власні очі побачив, що з-під цих арок виходять білі

карлики — охоронці дволиких долин. Вони виринають із чорних глибин, набуваючи дивовижної форми, часом цілком пізнаваної — птахів, тварин, рослин і навіть людей. І цієї миті все навколо осяває яскраве, веселкове світло... Судячи з усього, саме тут лежить бар'єр «північного саява» — та сама легендарна межа, що стільки разів ставала гірким розчаруванням для астральних розвідників.

— Ви думаєте, вони щось охороняють? — зацікавлено спитав Тім, вдивляючись у темряву так пильно, що аж пекло очі.

— Коли я помітив цих дивних істот уперше, то не відразу зрозумів, що переді мною білі карлики, я все-таки звик бачити їх сліпучо-білими, невиразними створіннями без особливої форми... А тут — гігантські квіти, що вільно ширяють у повітрі, тварини, люди, найбільше схожі на примар... Усе це здавалося нереальним. Але в якийсь момент вони ринули на мене, і мені довелося скористатись астаром.

— А як же ви потрапили до міста? — здивувався Тім, уважно слухаючи розвідника.

— Іншим способом. На жаль, прямий перехід під арками може бути смертельно небезпечним — через тих-таки білих карликів. Я не знаю напевно, проте не хотів би марно ризикувати нашим життям.

— А якщо кинути камінь, що станеться? — поцікавився Тім і мимоволі озирнувся, шукаючи щось підхоже, аби кинути.

Тимур глянув на нього з усмішкою.

— Усе, що пролітає через зубці, умить зникає на тому боці. Звісно, я не раз пробував. Але не переймайся, я зна-

йшов справді надійний спосіб. Швидше за все, ця стіна — портал, крізь який можна пройти тільки з одного боку.

Тім задер голову: так, кам'яний зубець здавався нескінченним, він ішов далеко-далеко вгору, у невідомі небесні простори.

— Ви хочете сказати, що... — він замовк, прикидаючи відстань. — А лунати могли б перелетіти через цю стіну?

— Хороше запитання, — гмикнув Тимур. — І відповіді ми не дізнаємося доти, доки вони сюди не дістануться.

— А ми що, перестрибнемо? — запитав Тім. — Як тоді на скелях?

Він згадав, як Тимур учив його переміщуватися нерівними поверхнями.

— Постарайся вкласти всі сили в перший стрибок — треба дострибнути до середнього ярусу. Бачиш, он там гарний бортик, від якого можна знову відштовхнутися? Потім дій за ситуацією. Пам'ятай, що для гарного стрибка потрібна міцна опора. І не впади — лікарів тут немає, хто тебе по частинах збиратиме?

Тім кивнув, готовий використати всі свої сили — явні та приховані. Ще зовсім трохи часу, і він побачить Фамагусту! Ніхто із дволиків, окрім, звичайно, Тимура Святова, ще не був у цьому місті. Навіть Селестина!

— Давай, зберись, ти йдеш першим. А я підстрахую... Тихо! — Тимур раптом урвав сам себе й завмер, прислухаючись.

Тім теж нашорошив вуха, але почув лише, як десь далеко раз у раз хлюпали хвилі, б'ючись об скелястий берег.

— Негайно ховаємось! — скомандував Святов. — Швидко!

І помчав кудись ліворуч, до найближчого плоскогір'я. Відчувши неймовірну тривогу розвідника, хлопець мовчки подався за ним.

Метрів за триста вони повернули в невелику ущелину між скелями, відтак піднялися по вузькій стежці на крутий кам'яний виступ і лише тоді зупинилися. Звідси було добре видно всі тринадцять зубців.

І раптом простір між вежами спалахнув рівним яскравим світлом — по землі поплив білосніжний туман, схожий на густі молочні струмки, що стрімко розтікалися по долині.

Туман дедалі ширився й розповзався, поступово набираючи форму. Від основної маси відділялися щораз нові й нові світні обриси — нерівні овальні силуети.

— Білі карлики... — вражено видихнув Тім.

— Мої розрахунки виявилися неправильними, — задумливо сказав Тимур. — Карлики виходять з-під дванадцяти арок значно частіше, ніж я думав... Можливо, минулого разу мені просто пощастило проскочити. Цей кам'яний гребінь — пастка для таких розвідників-щасливчиків, як ми.

— І що робити? — нетерпляче спитав Тім. — Будемо з ними боротись?

Тимур скоса глянув на нього й усміхнувся.

— Наборешся ще, — поблажливо мовив він. — А зараз краще перечекати... Не хвилюйся, ми обов'язково побачимо старе місто. — Він погладив спохмурнілого хлопця по маківці. — А щоб ти не нудьгував, я навчу тебе користуватися твоїм світочем — ти зможеш вільно пересуватися хоч у повітрі, хоч по воді.

Тім скривився, але зрадів: він давно мріяв навчитися користуватись подарунком Селестини. А ще, мабуть, треба буде старанніше тренуватися в стрибках по похилих і стрімких поверхнях, щоб легко перетнути зубці корони.

І все ж таки як би він хотів побувати в цьому старому місті! Кляті білі карлики...

